చస్తే చావనివ్వను!

వసుంధర

రామచంద్రం ఆమెను పరీక్షగా చూశాడు.

ఆమె చాలా అందంగా వుంది.

సాధారణంగా అందమైన ఆడవాళ్ళు నలుగురి మధ్యా వున్నప్పుడు తమ అందాన్ని దృష్టిలో వుంచుకుని ప్రవర్తిస్తుంటారు. ఇబ్బందిగా ముఖం చిట్లించడం, చీటికీ మాటికీ టైము చూసుకోవడం, మెడలోని గొలుసు నోట్లో వేసుకుని నమలడం—ఇలాంటి చాలా లక్షణాలు రామచంద్రానికి అనుభవపూర్వకంగా తెలుసు.

కానీ ఈ అమ్మాయి అలా ప్రవర్తించడం లేదు.

ఆమె కళ్ళలో బెరుకుంది. చేతులు కంపిస్తున్నాయి. పెదవులు అదురుతున్నాయి. ఏదో జరగకూడని సంఘటన నెదుర్కొంటున్న దానిలా వున్నదామె. రామచంద్రాన్నామె బాగా ఆకర్షించింది.

రామచంద్రం ప్రస్తుతం ఖాళీగా వున్నాడు. ఆతడికి వుద్యోగం లేదు. ఉద్యోగం అవసరంలేదు. బియ్యే

ప్యాసయ్యాడు. అతడింకా తండ్రిచాటు బిడ్డ. పెళ్ళి కాలేదు. తండ్రి పెద్ద వ్యాపారస్థుడు. రామచంద్రం కాక ఆయనకింకా ఇద్దరు కొడుకులున్నారు. రామచంద్రా న్నాయన వ్యాపారంలో పెట్టదల్చుకోలేదు.అతడి సున్నిత మన స్తత్వం వ్యాపారానికి అనుకూలం కాదు. ఏ పనీ లేకుండా అతడు హాయిగా జీవితాన్ననుభవించాలన్నదే అయన ఆశయం.

రామచంద్రానికా అమ్మాయిని వెంటాడాలనిపించింది. అలాగని అతడిది రోమియో మన స్తత్వం కాదు. అతడి వయస్సు ఇరవై నాలుగు. ఇంతవరకూ స్త్రీ సంపర్కం ఎరుగడు. పరాయి స్త్రీని పలకరించడం మర్యాదకే తప్ప వేళాకోళానికి చేయడతను.

ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే రామచంద్రం డబ్బున్న మంచివాడు.

ఈ మంచివాడికా యువతి వెంటపడి ఆమె గురించి తెలుసుకోవాలనిపించింది. ఎటువంటి పరిస్థితులు ఆమె ప్రస్తుత ప్రవర్తనకు దారితీశాయో తెలుసుకోవాలన్నది అతడి కోరిక.

బస్సు రాగానే ఆమె బస్సు యెక్కింది. అతడూ యెక్కాడు. ఆమె ఆంజనేయస్వామి కోవెల వద్ద బస్సు దిగింది. అతనూ దిగాడు.

ఆమె గుడిలోకి వెళ్ళి కొద్దిక్షణాల్లోనే బయటకు వచ్చింది. ఇప్పుడు ఆమె ముఖంలో కంగారు పెరిగింది. శరీరంలో వణుకు హెచ్చింది. చూడ్డానికి ఏదో ప్రమా దంలో వున్నట్లు వుంది.

రామచంద్రం కుతూహలం పెరిగింది. ఆమెను పలకరించి విషయం తెలుసుకోవాలన్న కోరిక అతడికి కలిగింది. బల

వంతాన అది అణచుకున్నాడు.

ఆమె నడక ప్రారంభించింది. ఆమెను అనుసరిస్తూ అతడు చాలా ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

ఆమె వెనక్కి తిరిగి చూడడంలేదు. కానీ అడుగులు తడబడుతున్నాయి. ఆమె వెళ్ళే రోడ్డు ఊళ్ళోకి కాక ఊరి చివరకు దారితీస్తుంది. ఒంటరిగా ఒక యువతి జన సంచారం లేని ప్రాంతాలకు యెందుకు వెడుతోంది?

రామచంద్రానికి భయమేసింది. ఈమెగానీ తన ప్రియుణ్ణి కలుసుకోడానికి వెళ్ళడంలేదు కదా? అదే నిజమైతే అది రహస్య సమాగమం అయుండాలి. తాను దానిని బట్టబయలు చేయడం న్యాయమా?

ఏది ఏమయినా ఆమె గురించి తెలుసుకుని తీరాలని అతను నిర్ణయించుకున్నాడు.

ఉన్నట్లుండి ఆమె రోడ్డుపక్కకు మళ్ళింది.

రామచంద్రం వులిక్కిపడ్డాడు.

రోడ్డుపక్కన వున్నది అడవిలాంటి ప్రాంతం. ఈమె అందులోకి యెందుకు వెళుతోంది? అక్కడ యెక్కడా ఇళ్ళు లేవన్న విషయం తనకు తెలుసు. అలాంటప్పుడు యెవరినామె కలుసుకోబోతోంది?

అందులోనూ ఆమె వెనక్కి చూడదేం?

ఎవరైనా తనను అనుసరిస్తారన్న ఆలోచన ఆమెకు రావడంలేదా? వచ్చినా ఆమెకు భయంలేదా?

రామచంద్రం ఆమె కంటబడకుండా ఉండడానికి ప్రయత్నిస్తూనే ఆమెను అనుసరించసాగాడు.

ఆమె రోడ్డుపక్కనించి అడవిలోకి సుమారు కిలో మీటరు దూరం మాత్రం నడిచి ఆగింది.

ఆమె ఆగిన ప్రాంతంలో విశేషమేమీ లేదు. అది ఒక

పెద్ద చెట్టు.

ఆ యువతి చెట్టు మొదలు పరీక్షగా చూసి ఓ సారి ప్రదక్షిణం చేసి నెమ్మదిగా చెట్టు యెక్కింది. ఆమె చెట్టు యెక్కగలదని అతడనుకోలేదు. కానీ చెట్టుకూడా అందుకు చాలా అనుకూలంగా వుంది. చెట్టు యెక్కాక ఆమె నెమ్మదిగా ఓ కొమ్మమీదకు చేరింది. ఆమె ఎంత నాజూగ్గా వుందో చెప్పడానికన్నట్లు ఆమె భారానికా చెట్టుకొమ్మ ఏ మాత్రమూ కదలలేదు.

అక్కడ కూర్చుని ఆ యువతి ఓ పర్యాయం చుట్టూ చూసింది. రామచంద్రం ఆమెకంట పడకుండా జాగ్రత్త తీసుకున్నాడు.

ఆమె ఒక్క క్షణం తటపటాయించింది. తర్వాత నెమ్మదిగా తను కట్టుకున్న చీర విప్పింది.

అప్రయత్నంగా రామచంద్రం కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అయితే అతడిలోని కుతూహలం అతిడి కళ్ళను త్వరగానే తెరిచేలా చేసింది. రామచంద్రం వూహించినట్లుగా ఆమె మిగతా బట్టలు విప్పలేదు. ఒక్క చీరను మాత్రమే విప్పి ఆ కొమ్మమీద నిలబడి వుంది.

రామచంద్రం ఆ యువతి అందాన్ని అప్పుడే గుర్తించాడు.

ఆ చెట్టు కొమ్మమీద ఆమె అలా లోపావాడతోనూ, జాకెట్టుతోనూ మాత్రమే నిలబడి—చేతిలో చీర పట్టుకుని ఏదో ఆలోచిస్తూండడం ఏదో అద్భుత రమణీయదృశ్యంలా కనిపించిందతనికి. అయితే ఆ దృశ్యం ఎంతోసేపు నిలబడలేదు. ఆమె చెట్టు కొమ్మమీద చతికిలబడి చీరను నిలువుగా జారవిడిచి చీరకొసను ఒకదానిని చెట్టుకు కట్టసాగింది. ముడిపెట్టేక ఆమె చీరను గట్టిగా లాగిచూసింది.

ముడి గట్టిగానే బిగుసుకుంది.

అప్పుడామె చీర రెండవ కొసను మెడలో వేసుకుని జారుముడి వేసింది. దాన్ని నెమ్మదిగా మెడకు బిగించింది.

రామచంద్రం జరగబోయేది ఊహించేలోగా ఆమె చటుక్కున ఎత్తైన ఆ కొమ్మమీంచి క్రిందకు దూకింది కానీ కిందపడలేదు. చెట్టుకొమ్మకు వేళ్ళాడుతోందామె. తను వేసిన ముడి మెడచుట్టూ బిగుసుకుంటున్నదేమో ఆమె కాళ్ళూ చేతులూ ప్రాణభయంతో ఆడించుతోంది.

2

రామచంద్రం చటుక్కున పరుగెత్తి చెట్టు యెక్కి కొమ్మను చేరి ప్రయత్నం మీద ముడివిప్పి చీరను నేల మీదకు జారవిడిచాడు. చిన్నశబ్దంతో ఆమె నేలమీద పడింది.

అతను క్రిందకు దిగి ఆమెను పరీక్షించి చూశాడు. ఆమెకు శ్వాస ఆడుతోంది కానీ స్పృహ లేదు.

రామచంద్రం ఆమె మెడకున్న చీరముడి విప్పాడు.

ఇప్పుడు తనేం చేయాలి?

ఈమెకు ప్రథమచికిత్స అవసరం. అది తనకు చేత కాదు. ఈమె కిప్పుడు వైద్యం జరగాలంటే ఊళ్ళోకి తీసుకువెళ్ళాలి. ఊరు చాలా దూరం వుంది. అదీ ఈమెను మోసుకొని వెళ్ళాలంటే చాలా కష్టం.

దగ్గర్లో టాక్సీలు, రిక్షాలు దొరకవు.

చికిత్స చేస్తేతప్ప ఆమెకు స్పృహరాదు. స్పృహ వస్తే తప్ప తనామెను చికిత్సకు తీసుకువెళ్ళలేడు.

రామచంద్రం ఎంతోసేపు ఆలోచించనేలేదు. అతడి కళ్ళముందు ఓ యువకుడు ప్రత్యక్షమయ్యాడు. అతనక్క

డికి యెప్పుడు యెలా వచ్చాడో రామచంద్రానికి తెలియ లేదు.

"ఈమె ఉరి వేసుకోబోతే మీరు రక్షించారు కదూ?" అన్నాడా యువకుడు అక్కడి పరిస్థితినీ, రామచంద్రాన్నీ చూసి.

రామచంద్రం ఆశ్చర్యంగా ఆ యువకుడి వంక చూసి "ఇంత కరెక్టుగా విషయాన్నెలా ఊహించారూ?" అనడి గాడు.

"అది నా వృత్తిధర్మం. మే ఐ హెల్ప్ యూ" అన్నాడా యువకుడు.

"ఏమిటి మీ వృత్తి?"

"డిటెక్టివ్!" అని నవ్వాడా యువకుడు. తర్వాత అతను రామచంద్రం అనుమతి తీసుకోకుండానే ఆమెకు ప్రథమచికిత్స చేసి స్పృహ తెప్పించాడు.

స్పృహ రాగానే ఆ యువతి వెర్రిదానిలా కాసేపు అటూ ఇటూ చూసింది. తర్వాత నీరసంగా "నేనెక్క డున్నాను?" అంది.

"ఎక్కడున్నావో కాదు. ఎలా వున్నావో చూసుకో" అన్నాడా యువకుడు కాస్త కటువుగా.

ఆ యువతి చటుక్కున లేచి కూర్చుని తనవంక చూసుకు నేలోగా రామచంద్రం పక్కన పడివున్న చీర నామెకు అందించాడు. ఆదరాబాదరాగా ఆమె ఆ చీరను కప్పుకుని—"నన్నెందుకు బ్రతికించారు?" అని ఏడ్వ సాగింది.

"నిన్ను బ్రతికించింది నేను కాదు ఇతను" అంటూ రామచంద్రాన్ని చూపించాడా యువకుడు.

ఆ యువతి రామచంద్రం వంక ఆశ్చర్యంగా చూసి

"ఎవరు మీరు? ఇక్కడికెలా రాగలిగారు?"

రామచంద్రం క్లుప్తంగా తన కథ చెప్పాడు.

ఆ యువతి కోపంగా రామచంద్రం వంక చూసి "ఏ ఉద్దేశంతో మీరు నన్నింతవరకూ వెన్నాడారు. నన్ను వెన్నాడే అధికారం మీ కెవరిచ్చారు? ఒంటరిగా చిక్కితే ఏదో చేద్దామనేగా?" అంది.

జవాబు చెప్పలేక రామచంద్రం తడబడ్డాడు. ఆమె కంఠస్వరం చాలా కోపంగా వుంది.

"నీ పేరేమిటోగానీ-మిస్! నిన్ను వెన్నాడడం ఇతను చేసిన తప్పయితే నీ ప్రాణాలు తీసుకోవడానికి ప్రయత్నించడం ఇంకా పెద్దతప్పు. ఆ తప్పుకు నువ్వు పోలీస్ స్టేషన్లో సంజాయిషీ ఇచ్చుకున్నాక అతని తప్పుకు సంజాయిషీ చెబుతాడు" అన్నాడా యువకుడు.

ఈ మాటలకా యువతి మొహం పాలిపోయింది. "నాకు జీవించాలని లేదు. నా ప్రాణం-నా యిష్టం. నన్ను మీ రెందుకు బ్రతికించాలి?"

ఆ యువకుడు రామచంద్రం పేరు అడిగి తెలుసుకుని "చూడండి మిస్టర్ రామచంద్రం! ఈమెను మీరు రక్షించారు. ఆమె ఎందుకు జీవించాలనుకోవడంలేదో తెలుసుకోవలసిన బాధ్యతా, కాపాడిన ఆమె ప్రాణాలను నిలబెట్టి ఆమెకు జీవించాలన్న ఆశ కలిగించే బాధ్యతా మీవే!" అన్నాడు.

ఇదంతా ఏదో పెద్ద నాటకమనీ తనేదో ట్రాప్‌లో పడుతున్నాననీ రామచంద్రం అనుమానించాడు. "నాకే బాధ్యతలూ వద్దు. నే నిక్కణ్నుంచి వెళ్ళిపోతాను" అన్నాడు.

"ఈ నిర్ణయం బజార్లో ఆమెను చూచినప్పుడే తీసు

కని వుంటే ఇంత గొడవ వుండేది కాదుగదా-లేనిపోని బాధ్యతను మీరే కలిగించుకున్నారు" అన్నాడా యువకుడు.

"అసలు మీరెవరు? ఇక్కడికెలా వచ్చారు?" అనడిగాడు రామచంద్రం.

"డిటెక్షన్ నా వృత్తి. అమాయకుల్ని చావనివ్వను. హంతకుల్ని బ్రతకనివ్వను" అన్నాడతను.

"నా ప్రశ్నకు సమాధానం రాలేదు" అన్నాడు రామచంద్రం.

"మిష్టర్ రామచంద్రం! ఈ యువతి బాధ్యత మీదని నా అభిప్రాయం. కాదని మీరనుకుంటే నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు. నేను బలవంతపెట్టను. నా స్కూటర్ మీద ఒకే మనిషికి ఖాళీ వుంది. వస్తానంటే మిమ్మల్ని తీసుకుపోతాను" అన్నాడా డిటెక్టివ్.

"మరి ఈమె సంగతి?" అన్నాడు రామచంద్రం.

"మీ రిద్దరూ ఇక్కణ్ణుంచి ఎంత త్వరగా వెళ్ళిపోతే అంత సంతోషిస్తాను" అందామె చిరాగ్గా.

రామచంద్రం ఏమనుకున్నాడో యేమో "మిష్టర్ డిటెక్టివ్! మీరు వెళ్ళండి. ఈమె బాధ్యత నేను తీసుకుంటాను" అన్నాడు.

"ఓకే—గుడ్ లక్ టూ యూ" అంటూ ఆ యువకుడు అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆమె మోకాళ్ళపై తల వంచుకుని వెక్కి వెక్కి యేడుస్తోంది.

ఆమెనెలా ఓదార్చాలో రామచంద్రానికి తెలియలేదు. ఓపికగా అతను చాలాసేపు ఆ ఏడుపు విన్నాడు.

చివరికి ఆమె తనంతట తానే ఏడుపు ఆపి "మీరు

ఇక్కణ్నించి వెళ్ళరా?" అంది.

అతను కాస్త ధైర్యంగా "నిన్ను తీసుకుని వెడతాను" అన్నాడు.

ఆమె వెంటనే తన సంబోధన మార్చి "నేను నీ వెంట రాను" అంది.

"రానంటే బలవంతంగా తీసుకువెడతాను" అన్నాడు రామచంద్రం.

"అప్పుడు నువ్వు బలవంతం చేస్తున్నావని నలుగురిలో అల్లరి పెడతాను" అందా యువతి.

రామచంద్రం సాఫీగా "బలవంతం చేయాలంటే నాకు పెద్ద కష్టంకాదు. ఇప్పుడే ఇక్కడే ఈ క్షణం లోనే నిన్ను లొంగదీసుకోగలను. నా పేరున బ్యాంకులో లక్షలున్నాయి. ఇంట్లో నేనాడింది ఆట పాడింది పాట. అయినా ఇంతవరకూ ఒక్క బీరుచుక్క తాగలేదు. బజార్లో నిన్ను చూడగానే నువ్వేదో కష్టాల్లో వున్నావనిపించింది. ఆత్మహత్యకు ప్రయత్నించావంటే నీ దింకా పెద్దకష్టమే అయుండాలి. నీకు చేతనైనంతలో సాయ పడాలన్నదే నా తాపత్రయం. నన్ను అర్థం చేసుకుని నాతో రా" అన్నాడు.

ఆ యువతి ఆశ్చర్యంగా అతడివంక చూసి—"ఏమిటి నీకు నాపై ఆసక్తి?" అంది.

"అనుకోకుండా నిన్ను చూశాను. అనుకోకుండా నిన్ను కాపాడాను. సాటిమనిషిగా నీకు సాయపడాలను కుంటున్నాను. ఇంతకుమించి ఏమీ లేదు. నీ పేరు వివరాలు నేను తెలుసుకోవచ్చా?" అన్నాడతను.

"నా పేరు సీమ! నేను అనాథను. నాకెవ్వరూ లేరు!" అన్నదామె.

"సీమా! ముందు నువ్వు చీర సరిగా కట్టుకో. ఇద్దరం కలసి బయల్దేరి వెడదాం!" అన్నాడు రామచంద్రం.

3

"ఇది నా ఇల్లు. నా ఇల్లు అంటే నా ఇల్లే కానీ మా యిల్లు కాదు. ఇది నా పేరున ఉన్నది. మా ఇల్లు మా నాన్న పేరున ఉన్నది—" అన్నాడు రామచంద్రం.

అందమైన ఆ బంగళావంక అబ్బురంగా చూసింది సీమ. ఇద్దరూ ఇంట్లో ప్రవేశించాక అతను—"ముందు నీ కథ చెప్పు." అన్నాడు.

"నాకు కథలు చెప్పడం రాదు—" అందామె.

"ఏం వస్తే అవే చెప్పు!"

"నాకు మాట్లాడడం చేతగాదు."

"మరి?" అన్నాడతను.

"నాకు కబుర్లు చెప్పాలనిలేదు. కథలు చెప్పాలని లేదు. అసలు బ్రతకాలని లేదు...." అందామె.

"అదే....అందుకు కారణం ఏమిటో చెప్పు!"

"ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనుకుంటే అందుకుండే కారణాలేమిటో ఊహించు. వాటిలో ఒకటి నా కూహించుకో—అంతకుమించి నన్నేమీ అడక్కు—నేను చెప్పలేను" అందామె.

రామచంద్రం ఆశ్చర్యంగా ఆమెవంక చూశాడు. అందమైన ఆమె ముఖంలో అలసట కనబడుతోంది. కళ్ళలో నిరాశ కనబడుతోంది. శరీరంలో మాత్రం ఇదివరకటి ప్రకంపనం లేదు.

రామచంద్రం ఇంట్లో పనివాణ్ని పిల్చి—రెండు బోర్న్‌విటాలు కలిపి తీసుకురమ్మన్నాడు. అవి తయారై వచ్చేవరకూ ఇద్దరూ మౌనంగా ఉన్నారు.

బోర్నవిటా తాగుతూ—"నిన్ను వంచించిన ఆ దుర్మార్గుడెవరో చెప్పు. మీ ఇద్దరికీ పెళ్ళి జరిపిస్తాను—" అన్నాడు రామచంద్రం.

సీమ చిరాగ్గా అతడివంక చూసి — "మగ బుద్ధి పోనిచ్చుకున్నావు కాదు. నేను అంత సులభంగా నా శరీరాన్నెవ్వరికీ అప్పగించేదాన్ని కాదు. నన్ను వంచించింది మనుషులు కారు. విధి!" అంది.

"విధి నిన్ను ఎలా వంచించిందో నేను తెలుసుకో వచ్చా?" అన్నాడు రామచంద్రం.

"కూడదు—" అందామె.

రామచంద్రం కాసేపు ఆమెవంక చూసి—"సీమా! నీ అందం నన్నాకర్షించింది. నువ్వు నాకు నచ్చావు. నీ మనసే నా కర్థంకావడంలేదు. నీ మనసు మంచిదైన పక్షంలో నిన్ను నేను వివాహం చేసుకుంటాను" అన్నాడు.

సీమ తెల్లబోయి అతడివంక చూసి—"ఏమన్నావ్?" అంది.

"నీ ప్రాణాలు నిలబెట్టినవాణ్ని. నిన్ను బ్రతికించడానికి నా ప్రేమ అవసరమైతే అది జీవితాంతం ఇస్తానంటున్నాను—" అన్నాడు రామచంద్రం.

"చాలా 'థాంక్స్'. కానీ నాకు నీ ప్రేమ అవసరం లేదు—" అంది సీమ.

"నువ్విప్పుడేం చేయాలనుకుంటున్నావ్?" అన్నాడు రామచంద్రం.

"నీ ఇంట్లోంచి బైటపడి మళ్ళీ చావాలనుకుంటున్నాను—" అంది సీమ.

"నేను నిన్ను చావనివ్వను. అనుక్షణం నిన్ను వెంటాడుతూనే ఉంటాను—" అన్నాడు రామచంద్రం.

"ఇదెక్కడి గోల?" అంటూ విసుక్కుంది సీమ.

రామచంద్రం సీమనే పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు. ఆమె ఎందుకు చావాలనుకుంటోంది? జీవితంపై విరక్తి కలిగేటంతటి సంఘటన ఆమె జీవితంలో ఏం జరిగింది? తన వంటి ధనిక యువకుడు చేయి అందిస్తున్నా అందుకోనవడానికి కారణమేమిటి?

"నాకు నిద్రవస్తోంది—" అంది సీమ.

రామచంద్రం ఓ గదిలోకి ఆమెను తీసుకునివెళ్ళాడు. అక్కడ మంచం వుంది. అందమైన పరుపులున్నాయి. గదిలో ఫాన్ వుంది. మంచం భూమికి ఎంతో ఎత్తులేదు. అందువల్ల ఫాన్‌నుంచి ఆమె తనను తాను ఉరివేసుకునే అవకాశంలేదు.

రామచంద్రం ఆమెకు పక్క చూపించి, ఆమె పడుకున్నాక గది తలుపులు బయటనుంచి తాళంవేసి—పనివాడితో—"లోపలేం హడావుడి జరిగినా వెంటనే నాకు ఫోన్ చేసి చెప్పు. నేను మా ఇంటి దగ్గరవుంటాను-" అన్నాడు.

ఇదంతా పనివాడికి విడ్డూరంగా వుంది. అలాగేనని తలూపాడు వాడు.

4

ఇంటికి వెళ్ళగానే తల్లికి జరిగింది చెప్పాడు రామచంద్రం. ఆమె అంతా విని—"ఆదే మాయదారి ముండో నని అనుమానంగా ఉందిరా—" అందావిడ.

"సీమను చూస్తే నువ్వలాగనవమ్మా—" అన్నాడు రామచంద్రం—"ఎందుకో ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకునేందుకు ప్రయత్నించింది. ఆమెకు జీవితం మీద ఆశ కలిగించడంకోసం నేనామెను పెళ్ళి చేసుకుందుకూడా

సిద్ధంగా వున్నానని చెప్పాను. ఈ విషయం ఆమె రాత్రంతా ఆలోచించవచ్చును. ఈలోగా ఏ అఘాయిత్యం చేయకుండా ఉండడం కోసం గదిలో పెట్టి తలుపులు తాళంవేసి తాళంచెవులు కూడా తీసుకువచ్చాను. మీరంతా నన్నపార్థం చేసుకోకుండా ఉండడంకోసం నేనామెనక్కడే వదిలి మనింటికి వచ్చేశాను—"

"నీమీద అనుమానమేంటిరా—" అంది రామచంద్రం తల్లి—"నీలాంటి కొడుకును కన్నందుకు నాకెంతో గర్వంగా ఉంది. ఎటొచ్చీ కంగారుపడి దాన్ని పెళ్ళి చేసుకుంటానని మాటివ్వకు. మనది పరువున్న కుటుంబం. ఇంత పరువూ తీసేయడానికి ఒక్క కోడలు చాలు."

"రేపొక్కసారి నువ్వు నాతో వచ్చి ఆమెను చూడమ్మా—తర్వాత మనం అన్నీ మాట్లాడుకుందాం—" అన్నాడు రామచంద్రం.

మర్నాడుదయం ఎనిమిది గంటలకు రామచంద్రం, తల్లి కలిసి అతనింటికి వెళ్ళారు. అతను తలుపులు తీసేసరికి సీమ ఇంకా లేవలేదు.

"కొంపదీసి ఏ అఘాయిత్యమైనా చేయలేదుగదా!" అని అతనామెను సమీపించి చూశాడు. రామచంద్రం తల్లి కూడా ఆమెను సమీపించి చూసి—"పిల్ల బంగారు బొమ్మలా ఉంది—" అనుకుంది.

సీమకు గాఢంగా నిద్రపట్టింది తప్పితే ఆమె ఏ అఘాయిత్యమూ చేయలేదు. సావిత్రమ్మ సీమను కుదిపి లేపింది. కళ్ళు నులుముకుంటూ లేచిన సీమ సావిత్రమ్మను చూసి ఉలిక్కిపడింది.

"మా అమ్మ— పేరు సావిత్రమ్మ!" అన్నాడు రామచంద్రం.

"నమస్కారం!" అంది సీమ.

"నీ కథ మా అబ్బాయి చెప్పాడు. నాకు చూపించాలని తీసుకొచ్చాడు. నువ్వెక్కడెందుకూ—మా ఇంటికొచ్చి ఉందువుగాని—" అంది సావిత్రమ్మ.

"మీ రేమంటున్నారో నాకర్థం కావడంలేదు—" అంది సీమ ఆశ్చర్యంగా. రామచంద్రం ఇంత త్వరగా తనను తల్లికి పరిచయంచేస్తాడని ఆమె ఊహించలేదు. అతడి నిర్మలత్వం ఆమెను కదిలించింది.

"నీ కష్టమేమిటో మాతో చెప్పుకోకపోతే మానె. కాస్త మనసు కుదుటపడేవరకూ మా ఇంట్లో ఉండి వెళ్ళు—" అంది సావిత్రమ్మ.

సీమ చలించిపోయింది. రామచంద్రం తల్లి అతడి కంటే మంచిదానిలా ఉంది. ఆమె చటుక్కున రెండు చేతుల్లో ముఖం కప్పుకుని ఏడ్వసాగింది.

సావిత్రమ్మ ఆమె పక్కనే కూర్చుని—"నీ మనసులో బాధేమిటో నాకు చెప్పకూడదా?" అని అడిగింది.

చీరకొంగుతో కన్నీళ్ళొత్తుకుంటూ—"నా కష్టం ఒకరితో చెప్పుకునేదికాదు...." అంది సీమ.

5

నాలుగు రోజుల్లోనే సీమ రామచంద్రం కుటుంబంలో ఒక సభ్యురాలైపోయింది.

రామచంద్రం అన్నగారిద్దరికీ వివాహాలైపోయాయి. అతడి వదినగారిద్దరూ ఆమెను మరదలా అంటూ హాస్యమాడేవారు. సావిత్రమ్మ ఆమెను అభిమానంగా చూసుకునేది.

అంత డబ్బున్న వాళ్ళింట్లో అంతటి ప్రేమాభిమానాలుండడమూ, అవి తనబోటి సామాన్యురాలికి లభించ

డమూ సీమకు ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఇంట్లోని మగవా ళ్ళెవ్వరూ ఆమె గురించి పట్టించుకోలేదు. ఆ కుటుంబపు సంస్కారం అద్భుతమనిపించింది సీమకు.

ఆ రోజు రామచంద్రం ఆమెను తీసుకుని పార్కుకు వెళ్ళాడు. ఆమె తన పక్కన నడుస్తూంటే అతడికో విధమైన ఆనందం కలిగింది.

"వయసు మనిషికి దేవుడిచ్చిన వరం. వయసులో చచ్చిపోవడం మనిషికి శాపం—" అన్నాడు రామ చంద్రం—ఇద్దరూ పార్కులో ఒకచోట కూర్చున్నాక.

"నా జీవితానికి శాపాలే తప్ప వరాలు లేవు—" అంది సీమ.

"సీమా—నీ మనసులోని బాధ ఏమిటో నాకైనా చెప్పుకోలేవా?" అన్నాడు రామచంద్రం బాధగా.

"చెప్పుకో గలిగితే ఎప్పుడో చెప్పుకునేదాన్ని. నువ్వు తప్ప నాకిప్పుడెవరున్నారు?" అంది సీమ.

"నేను నిన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటాను. అయినా నీ గతం నాకు చెప్పవా?"

"శారీరకంగా పవిత్రురాల్ని. ఇంతకుమించి నా గతం ఎవరికీ చెప్పడం నాకిష్టంలేదు—" అంది సీమ. హఠాత్తుగా ఆమె శరీరం వణకనారంభించింది. ఆమె పెదాలు కంపి స్తున్నాయి.

"మిస్టర్ రామచంద్రం—నేను తర్వాత వస్తాను. నువ్వు వెళ్ళు—" అందామె.

హఠాత్తుగా ఆమెలో వచ్చిన మార్పుకు కారణం రామచంద్రానికి తెలియలేదు—"ఏమయింది సీమా!"

"నాకు చిన్న పని ఉంది—" అందామె.

"నేను నిన్ను ఒంటరిగా వదలను—" అన్నాడు

రామచంద్రం.

సీమ అతనివంక మౌనంగా చూసి—"నువ్వు నన్నెందు కిలా చంపుతున్నావ్—రామచంద్రం!" అంది.

"నేను నిన్ను చంపుతున్నానా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు రామచంద్రం .... "నువ్వు చావకుండా ఆపా లన్నదే నా ప్రయత్నం సీమా!"

సీమ మాట్లాడకుండా లేచి నిలబడింది—"పద—పోదాం—" అంది.

ఇద్దరూ నడక ప్రారంభించారు.

పార్కులో ఓ మూలగా నుయ్యి ఉంది. సీమ అక్కడకు దారితీసి—"దాహంగా ఉంది రామచంద్రం—" అంది. ఆమె కంఠం వణుకుతోంది.

"పద—పోయి కూల్ డ్రింక్స్ తాగుదాం—" అన్నాడు రామచంద్రం.

"కూల్ డ్రింక్స్ దాహాన్ని తగ్గించవు. నాకు మంచి నీళ్ళు కావాలి. ఈ నూతి దగ్గర బకెట్ లేదా!" అందామె.

నూతి దగ్గర బాల్చీ లేదు. రామచంద్రం ఓసారి నూతి చుట్టూ ప్రదక్షిణం చేసి పెదవి విరిచాడు.

"ఆ మూల పార్కులోని మొక్కలకు నీళ్ళుపోసే మాలి వున్నాడు, అతనివద్ద బాల్చీ ఉందనుకుంటాను...." అంది సీమ రామచంద్రానికి ఓ వైపుగా చూస్తూ.

రామచంద్రం ఏమీ అనుమానించకుండానే అటుగా వెళ్ళాడు. అతడు అలా వెళ్ళేసరికి ఎవరో—"అరే—ఆమె ఎవరో నూతిలో దూకేసింది—" అంటూ అరిచారు.

కాసేపట్లో నూతిచుట్టూ చాలామంది చేరారు. రామచంద్రం కూడా పరుగున అక్కడికి వచ్చేలోగా ఓ యువకుడు హఠాత్తుగా నూతిలోకి దూకి మునకలు

వేస్తున్న సీమను పట్టుకుని ఆపాడు. నూయి కాస్త లోతుగా ఉండడంవల్ల అతడామెను పైకి తేలుస్తూ తను తేలడానికిబ్బంది పడుతూ—"త్వరగా మాకు ఏదైనా హెల్ప్ చేయండి—" అంటూ అరిచాడు.

అక్కడ జనం కాస్త హడావుడి చేశారు. నెమ్మదిగా లోపలికి లావుపాటి మోకుకు కట్టిన ఓ పెద్ద బుట్ట దింపి మొత్తంమీద ఇద్దర్నీ బైటకు లాగారు.

ముందు ఆమెకు ప్రథమ చికిత్స జరిగింది. రామచంద్రం ఆమె పరిస్థితి గురించి చాలా ఆత్రుతగా వున్నాడు. ఆమెకు స్పృహరాలేదు కానీ ప్రాణం దక్కినట్లే ఉంది. అప్పుడే అతడు ఆమెను రక్షించిన యువకుని గమనించాడు. రామచంద్రం ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. అతను డిటెక్టివ్!

"హలో—మీరా!" అన్నాడు రామచంద్రం.

"అవును—నేనే!" అన్నాడు డిటెక్టివ్.

అప్పటికి సీమకు స్పృహవచ్చింది. "కనుక్కోండి. ఎందుకు నూతిలో దూకిందో—" అంటూ అరిచారు కొందరు.

"ఆమెను కంగారుపెట్టకండి. దూరాన్నుంచి నేను చూశాను. ఆమె కావాలని నూతిలో దూకినట్లు నాకు అనిపించలేదు. నూతిగట్టుపై కూర్చోవాలనుకుని అందులో పడింది—" అన్నాడు డిటెక్టివ్.

"ఏం జరిగింది?" అంది సీమ. ఆమె భూమ్మీదకు వచ్చినా మాట ఇంకా నూతిలోంచి వస్తున్నట్లే ఉంది.

"ఏమీలేదు. నూతిగట్టుమీద కూర్చోబోయి—అందులో పడ్డావు. నేను నిన్ను రక్షించాను. ప్రాణాలు ఎంతో విలువైనవి. వాటిని మనం జాగ్రత్తగా కాపాడు

కోవాలి—" అన్నాడు డిటెక్టివ్.

ఆమె చలికి వణుకుతోంది. డిటెక్టివ్ ఆమెతో "తర్వగా ఇంటికి వెళ్ళు" అన్నాడు.

జనం ఒక్కొక్కరే వెళ్ళిపోసాగారు. రామచంద్రం, సీమ, డిటెక్టివ్ మిగిలారు.

"నన్నెందుకు బ్రతికించారు?" అంటూ సీమ ఏడ్వడం మొదలుపెట్టింది.

డిటెక్టివ్ చిరాగ్గా "నీ ఆత్మహత్య ప్రయత్నం కాదు గానీ మగాళ్ళ ప్రాణాలు తీస్తున్నావు. దేవుడు నీకు ఇంత అందం ఇవ్వకుండా వుండాల్సింది. ఉరి వేసుకున్నప్పుడు చీర విప్పేశావు. ఇప్పుడు చీర ఒంటిమీద వున్నా నీ ఒంపుసొంపులన్నీ స్పష్టంగా కనబడి మగాడి ప్రాణాలు జివ్వుమనిపిస్తున్నాయి-ఇలా అన్నందుకు మీరు నన్ను మన్నించాలి మిష్టర్ రామచంద్రం! ఆమె ఒంపుసొంపులపై పరాయి మగాళ్ళ దృష్టి పడకుండా ఉండాలంటే మీరు ఆమె విషయంలో మరింత జాగ్రత్త తీసుకోవాల్సి వుంటుంది?" అన్నాడు.

అతడి మాటలకు సీమ ముడుచుకుపోయింది. రామచంద్రం అదోలా ముఖం పెట్టి—"ఈమె ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం చేసినప్పుడల్లా మీరు ప్రత్యక్షమవుతున్నారు. ఈమె యెప్పుడు చావాలనుకునేదీ మీకు ముందే తెలుస్తోందనుకుంటాను. అలా తెలిసినప్పుడల్లా మీరు నన్ను కాస్త ముందే హెచ్చరించరాదూ!" అన్నాడు.

డిటెక్టివ్ నవ్వాడు "నేను డిటెక్టివ్‌ని. అమాయకుల్ని చావనివ్వను. అందువల్ల ఈమెను రెండు పర్యాయాలు కాపాడాను. కానీ నేను సామాన్య మానవుణ్ణి కూడా. ఎల్లకాలం ఆమెను రక్షించగలనని అనుకోను

కూడా. ఎల్లకాలం కనిపెట్టుకుని వుండే మీదే ఆ బాధ్యత!"

రామచంద్రం డిటెక్టివ్‌కి ధన్యవాదాలు చెప్పి, ఓ టాక్సీని పిలిచి అందులో సీమతో కలిసి ఇంటికి వెళ్ళి పోయాడు. ఇంటివద్ద తల్లికి అతను క్లుప్తంగా జరిగింది చెప్పాడు. సావిత్రమ్మ అంతా విని ఆశ్చర్యపడి సీమను మరింత ప్రేమగా దగ్గరకు తీసుకుని "నీ కష్టాలేమిటో మాకు చెబితే శాయశక్తులా ప్రయత్నించి అవి తీర్చ డానికె యత్నిస్తాం. అసలు నీ కథేమిటో చెప్పమ్మా!" అంది.

సీమకు తప్పలేదు. ఇంతగా అభిమానిస్తున్న సావిత్రమ్మను కాదనడం ఆమె వల్లనయ్యేలాలేదు. అందువల్ల ఆమె తన కథ ఆవిడకూ, రామచంద్రానికీ చెప్పడానికే నిర్ణయించుకుంది.

6

సీమకు తన తలిదండ్రు లెవరో తెలియదు. అనాథ శరణాలయంలో పెరిగింది. ఇంటర్ దాకా చదువుకుంది. టైపూ, షార్టుహేండూ నేర్చుకుని ఓ చిన్న ఉద్యోగం సంపాదించుకుని శరణాలయం వదిలిపెట్టింది.

శరణాలయాన్ని నడిపినావిడ ఉత్తమురాలు. చెప్పుకో దగ్గ మధురానుభూతు లక్కడ లేకపోయినా సాధారణంగా నలుగురూ చెప్పుకునే కష్టాలు కూడా ఆమె కక్కడ యెదురుకాలేదు. అందులోనూ అందమైన ఆడ పిల్లగా సీమ తన పవిత్రతను కోల్పోవాల్సిన పరిస్థితి ఎన్నడూ ఏర్పడలేదక్కడ.

ఉద్యోగంలో చేరేక సీమకు నిజమైన ఇబ్బందు లెదురయ్యాయి. ఆమె అనాథ అని తెలిసి చాలా మంది మగ

వాళ్ళు ఆమెపై ఆశలు పెంచుకోసాగారు. ఆ ఆశలు పెళ్ళికోసం కాదు. డబ్బిచ్చి కొనుక్కోవడం కోసం. అందులో ఆమె బాస్ కూడా వున్నాడు. సీమ ఈ వాతావరణంలో యెలాగో రోజులు నెట్టుకుంటూ వస్తోంది.

తనకు వివాహమైతే ఓ పురుషుడి రక్షణ లభిస్తుందనీ అప్పుడు తనకే బాధలుండవనీ సీమకు అనిపించింది. అందుకే ఆమె వివాహం కోసం ఆత్రపడసాగింది.

అలాంటి సమయంలో ఆమెకు మోహనరావు పరిచయమయ్యాడు.

అనుకోకుండా ఒకరోజున సినిమాహాలు దగ్గర వారి పరిచయం జరిగింది. రష్‌గా వున్న సమయంలో ఆమె మోహనరావుకి టికెట్ తీసిపెట్టింది. ఆ కారణంగా ఇద్దరూ పక్కపక్కన కూర్చుని సినిమా చూశారు. ఆ కారణంగా సినిమాకంటే ఎక్కువగా కబుర్లలో పడ్డారు. ఆ పరిచయం స్నేహంగా మారింది.

ఒకరోజు సీమ అతడికి తన కథ చెప్పేసింది. ఇబ్బందులు చెప్పుకుని వాపోయింది. స్వల్పపరిచయంలోనే మోహనరావుకు తన ఇబ్బందులు ఆమె చెప్పుకోగలగడానికి రెండు కారణాలున్నాయి. ఒకటి మోహనరావు చలాకీతనం. అతడెంతటి అపరిచితులనైనా క్షణంలో పరిచితుల్ని చేసుకోగలడు. రెండు సీమను కలవరపెడుతున్న ఇబ్బందులు.

మోహనరావు ఆమెపై జాలిపడి "నీ అందం అద్భుతం. అనాథవన్న కారణంగానే వివాహం జరగడంలేదంటే నేను నమ్మను" అన్నాడు.

సీమ తటపటాయించకుండా "పోనీ నీ సంగతి చెప్పు.

నువ్వు నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా?" అని అతణ్ని సూటిగా ప్రశ్నించింది.

"నువ్వు నమ్మినా నమ్మకపోయినా నాకూ ఓ కథ వుంది. చిన్నతనం నుంచీ నాతోనే కలిసి పెరిగి నాపై ఆశలు పెంచుకున్న నా మరదలు లలిత వుంది. నేను కాదంటే అది చచ్చిపోతుంది" అన్నాడు మోహనరావు.

సీమ అతడి మాటలు నమ్మలేదు.

"నాకు నీమీద పూర్తి సానుభూతి వుంది. లలితంటే నాకు ఇష్టముంది కానీ దాన్ని నా జీవిత భాగస్వామిగా చేసుకోవాలన్న కోరిక నాకులేదు. తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో పెద్దల నిర్ణయానికి ఒప్పుకున్నాను."

"నువ్వు డబ్బున్న వాడివి. సమాజంలో హోదా వున్న వాడివి.మీదుమిక్కిలి అనాథవు కావు. నీ మరదలూ అంతే! ఆమెకు పెళ్ళి కావాలంటే కష్టంకాదు. నీకంటే మంచి వాణ్ని, గొప్పవాణ్ని చూసి ఆమెకు పెళ్ళి చేయవచ్చు. కానీ నా విషయంలో అలాకాదు. నన్ను పెళ్ళాడతా నంటూ ముందుకొచ్చే మగాళ్ళే వుండరు. ఇన్నాళ్ళకు నువ్వొచ్చావు. నువ్వే నా వంకల కోసం వెతుకుతున్నా వని నా కన్మకం. కానిపక్షంలో నీ మరదల్ని ఒప్పించు" అంది సీమ.

ఓ నాలుగు రోజులు మోహనరావు సీమకు కన్పించ లేదు. తర్వాత ఓ రోజు అతనుత్సాహంగా సీమను కలుసు కుని "నా మదరలు మన పెళ్ళికి ఒప్పుకుంది" అన్నాడు.

సీమ సంతోషానికి మేరలేదు. ఇద్దరూ పార్కుల్లో విహరించారు. కలిసి ఎన్నో కలలు కన్నారు.

ఒకరోజు మోహనరావు విచారంగా వచ్చాడు. సీమ

కంగారుపడింది.

"నా మరదలు మళ్ళీ ఒప్పుకోవడంలేదు. నన్ను పెళ్ళి చేసుకోకపోతే ఉరేసుకు చస్తానంటోంది" చెప్పాడు.

"మరి నేనేం చేయాలి?" అంది సీమ అయోమయంగా.

మోహనరావు మాట్లాడలేదు.

"లలితకు నా అన్నవాళ్ళున్నారు. ఆమెను వెయ్యి కళ్ళతో కాపాడుకునేవారున్నారు. నేనేమైపోయినా యెవ్వరికీ అక్కర్లేదు, ఎవ్వరూ పట్టించుకోరు. పోనీలే—నేనే ఉరేసుకు చస్తాను" అంది సీమ.

"అంతపని చేయకు సీమా! నువ్వు లేని బ్రతుకు నాకు శూన్యం!" అన్నాడు మోహనరావు కంగారుగా.

"మరేం చేయాలో చెప్పు!" అంది సీమ.

"ఒక్కసారి నువ్వూ, లలితా కలిసి మాట్లాడుకో రాదూ!" అన్నాడు మోహనరావు.

"అలాగే—" అంది సీమ.

ఇద్దరికీ పార్కులో సమావేశం ఏర్పరచాడు మోహనరావు. అతను మాత్రం వాళ్ళ మధ్యలేడు.

"నాకంటే చాలా అందంగా ఉన్నావు. అందుకే బావ నీపై మోజుపడ్డాడు—" అంది లలిత.

"సాటి ఆడదాని అందాన్ని మెచ్చుకున్నావు. నీ మనసు చాలా మంచిది—" అంది సీమ.

"పొగడ్తలయ్యాయి కదా—ఇంక విషయానికి వద్దాం—" అంది లలిత.

లలితది పేరు ప్రతిష్టలున్న కుటుంబం. మచ్చలేని వంశం. మోహనరావు సీమను చేసుకుంటే ఆ వంశానికి మచ్చ ఏర్పడుతుంది. అది మాయని మచ్చ అవుతుంది.

"చంద్రుడిలో మచ్చవుంది. అందమైన అమ్మాయి

ముఖంలో మచ్చలేకపోతే కావాలని బ్యూటీ స్పాట్ పెట్టుకుంటుంది. మచ్చ ఉండడం ఈ రోజుల్లో ఫ్యాషన్!" అంది సీమ.

"అనాథగా పుట్టి పెరిగావు కాబట్టి మచ్చపై నీకిలాంటి అభిప్రాయముండడం సహజం. కానీ మచ్చల విషయంలో నా అభిప్రాయం వేరు—" అంది లలిత.

లలిత ముఖంలో ఎక్కడా మచ్చలేదు. ఆమె బ్యూటీ స్పాట్ కూడా పెట్టుకోలేదు. కానీ సీమ ముఖంలో ఓ మచ్చ ఉంది. నల్లటి ఆ మచ్చ కారణంగానే ఆమె సౌందర్యం ద్విగుణీకృతమైంది.

"ఏమంటావ్ నువ్వు?" అంది సీమ.

"మచ్చ ఉండే జీవితం నువ్వు కోరుకో. మచ్చలేని జీవితం నాకు కావాలి—" అంది లలిత.

కోపం, అసహ్యం, బాధ ఒక్కసారిగా కలిగాయి సీమకు.

"మచ్చ ఉండే జీవితం అంటే?"

"పెళ్ళిగురించీ ఆట్టే ఆలోచించకపోవడం!" అంది లలిత.

"ఇంకాస్త వివరంగా చెబుతావా?"

"చెప్పను—" అంది లలిత.

"నీ బావకున్న సంస్కారమే నీకూ ఉంటుందనుకున్నాను. ఇలా మాట్లాడతావని తెలిస్తే నిన్ను కలుసుకునేందుకు అంగీకరించేదాన్ని కాదు—" అంది సీమ.

"నాకూ సంస్కారముంది. కానీ అది సంస్కారవంతులముందే బయటపడుతుంది. పక్కను ఎవరైనా ఛీ అని గెంటేస్తారు తప్ప ఏనుండీ బయటకు దయచేయండీ—అని మర్యాదగా చెప్పరు—" అంది లలిత.

సీమ ఆవేశాన్నణచుకోలేక లలితను సాచి లెంపకాయ కొట్టి అక్కణ్నించి లేచి వెళ్ళిపోయింది.

మర్నాడు మోహనరావు సీమను కలుసుకుని-"ఒక్క క్షణంలో లలిత ఇంతగా మారిపోతుందనుకోలేదు. ఆమె మన పెళ్ళికి అంగీకరించింది. నిన్ను అదే పనిగా పొగుడు తోంది—" అన్నాడు.

తనచేత చెంపదెబ్బ తిన్న లలిత తనను పొగుడు తోందా—అంటే నిన్నటి ఆమె ప్రవర్తనకు కారణ మేమిటి?

సీమ తమ సంభాషణా వివరాలు మోహనరావుకు చెప్పలేదు. ఎందుకంటే అతనా రోజు లలిత ఇంట్లో తమ సమావేశం ఏర్పాటుచేస్తున్నాడు. తమ పెళ్ళికి ముహూర్తాలు నిర్ణయిస్తారు. అలాంటప్పుడు ఇంక గతం తవ్వుకుని ప్రయోజన మేముంది?

రాత్రి మోహనరావు లలిత ఇంటికి తీసుకువెళ్ళాడు. అక్కడ లలిత బక్కర్తే ఉంది. పురోహితుణ్ణి పిల్చుకుని వస్తానని అతను బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

"నిన్ను నేను అపార్థం చేసుకున్నాను. మన్నించు-" అంది సీమ.

"ఇప్పుడూ చేసుకుంటున్నావని నా అనుమానం—" అంది లలిత.

సీమకు ఆమె మాట అర్థంకాలేదు. అదే ఆమెకు చెప్పింది.

"నీకు గ్రహింపుశక్తి తక్కువనుకుంటాను. అందుకే ఇక్కడకు పిలిపించాను. మచ్చ ఉండే జీవితమంటే ఏమిటని అడిగావు కదూ—అదేమిటో వివరంగా చెప్ప మన్నావుకదూ—అందుకే నిన్నిక్కడకు పిలిపించాను—"

అంది లలిత.

"ఎందుకంత శ్రమ?" అంది సీమ.

"నీకు మచ్చపడితే తప్ప నా బావ నిన్ను వదలడు. అందుకని!" అంది లలిత.

అది లలిత ఇల్లు కాదుట. నామీద మచ్చ వేయాలని లలిత నన్నక్కడకు తీసుకువచ్చిందట.

"ఎలా చేస్తావ్ మచ్చ?" అనడిగింది సీమ.

"ఇలా?" అన్న ఓ పురుష కంఠం వినిపించింది. ఎవడో పురుషుడు సీమ చేయి పట్టుకున్నాడు.

సీమ చేయి వదుల్చుకుంటూ—"ఎవరు నువ్వు?" అంది.

"పరాయి మగాడు చేయిపట్టుకుంటే ఎవర్నువ్వు అనడిగేది మా కుటుంబాల లక్షణం. అనాథవైన నీకు అలాంటి ప్రశ్న అడగాల్సిన అవసరంలేదు—" అంది లలిత.

సీమ ఆ క్షణంలో కలిగిన కంపరమంతా ఇంతా కాదు, ఆమె సర్వశక్తులూ క్రోడీకరించుకుని అక్కణ్నించి పారి పోగలిగింది.

అయితే కథ అప్పటితో ముగియలేదు. ఆ రోజు లలిత దగ్గర సీమ చేయి పట్టుకున్న మనిషి ఆమెను తర్వాతనుంచీ వెన్నాడసాగాడు. సీమ అతడికి భయ పడింది. మోహనరావుకీ విషయం చెబుదామంటే అతను మళ్ళీ కనబడలేదు. ఆ మనిషి మాత్రం రోజూ ఆమెను వెన్నాడాడు.

ఒకరోజు సీమకు లలిత బజార్లో కనబడింది. సీమ ఆమెను పలకరించి ఆపి తనను వెన్నాడుతున్న మగమనిషి గురించి చెప్పింది.

"వాడు నిన్ను వదలడు. ఏదో ఓ. రోజున నీకు మచ్చ తెస్తాడు. బావ గురించి మరిచిపోతే వాడు నీ జోలికి రాడు—" అంది లలిత.

సీమకు లలిత చాలా ప్రమాదకరమైన మనిషనిపించింది.

సీమ, లలిత చెప్పిన షరతులన్నింటికీ ఒప్పుకుంది. మోహనరావు పోతే పోయాడుకానీ తనిలా వెంటాడబడడం ఆమెకు ఇష్టంలేదు.

లలిత, సీమను మెచ్చుకుని వెళ్ళిపోయింది.

మర్నాడు సీమను మోహనరావు కలుసుకున్నాడు.

"ఇకమీదట నువ్వు నన్ను కలుసుకోవద్దు—" అంది సీమ.

"ఎందుకని?"

"నీ మరదలు లలితను పెళ్ళిచేసుకుని హాయిగా ఉండు. నా జోలికి రాకు" అంది సీమ.

మోహనరావామెను కారణాలడిగాడు. సీమ చెప్పలేదు. సీమ చెప్పకపోతే తను చచ్చిపోతానన్నాడు మోహనరావు. అయినా సీమ చెప్పలేదు. మోహనరావు వెళ్ళిపోయాడు.

నాలుగు రోజుల తర్వాత సీమకు మోహనరావు కనిపించాడు. అతడి గెడ్డం మాసివుంది. ఒక విషాద ప్రేమికుడిలా ఉన్నాడతను. అయినా సీమ అతన్ని పలకరించలేదు.

తర్వాతనుంచి మోహనరావు రోజూ ఆమెకు కనిపిస్తూనే ఉన్నాడు. రోజురోజుకీ అతడి పరిస్థితి దిగజారుతోంది.

ఆఖరికి సీమ ఓ. రోజున అతడితో మాట్లాడి—"నీ

మరదలికి అభ్యంతరం లేకపోతే నన్ను పెళ్ళాడతా నన్నావు. నీ మరదలు నిన్నొదులుకోలేదు. మా ఇద్దర్లో ఒకరు త్యాగం చేయక తప్పదు. నేను చేశాను. నా త్యాగం నీ కిష్టంలేకపోతే—నువ్వే ఓ నిర్ణయం తీసుకుని నీ మరదలికా విషయం చెప్పి ఒప్పించిరా. అప్పుడు నేను నిన్ను పెళ్ళాడతాను. ఇలా నన్ను కాల్చకు. ఇందులో నేను చేసిందేమీ లేదు—" అంది.

"నా మరదలికి నచ్చచెప్పలేను. నిన్నొదులుకోలేను. నాకు నువ్వే కావాలి. అదే జరిగితే నా మరదలు చచ్చిపోతుంది. నేను చచ్చిపోవాలి. లేదా నీకు నచ్చని పని చేయాలి!" అన్నాడు మోహనరావు.

"అదేమిటి?"

మోహనరావు వివరించాడు. అతడు సీమను వివాహం చేసుకుంటాడు. ఆ విషయం రహస్యంగా ఉంటుంది. అతడు లలితను కూడా వివాహం చేసుకుంటాడు. అందుకు సీమ వ్రాతపూర్వకంగా సమ్మతినివ్వాలి.

"నువ్వు జైలుకిపోతావు—" అంది సీమ.

"లలిత నన్ను జైలుకి పంపదు. నీ సంగతే చెప్పాలి!"

మోహనరావు పరిస్థితి చూస్తే జాలివేసింది. కానీ అతడి ప్రతిపాదన ఆమెకు నచ్చలేదు. మోహనరావుకు ఇద్దరు పెళ్ళాలు కావాలి. కానీ తనకు ఇద్దరు పెళ్ళాల్లో ఒకతెగా ఉండడం ఇష్టంలేదు.

"సమాజంలో అప్పుడు నా స్థానమేమిటి?"

"ఒక ధనవంతుడి మొదటి భార్యవు—" అన్నాడు మోహనరావు. అతడు తన ఇంట్లో రెండు పెళ్ళిళ్ళు చేసుకున్న వివరాలు చెప్పి—"నిజానికి ఇద్దరు పెళ్ళాలు కావాలని నాకు లేదు. అందులో ఎన్నో ఇబ్బంది

లున్నాయి. కానీ మీ ఇద్దర్నీ ఇబ్బంది పెట్టలేక ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాను—" అన్నాడు.

సీమ బాగా ఆలోచించింది. "నీ సమస్య తీరుతుం దంటే నువ్వు చెప్పినట్లు చేస్తాను—" అందామె చివరకు.

ఆ మాటలన్నాక ఆమెకే ఆశ్చర్యం కలిగింది. తనేనా ఈ మాట అన్నది? తను ఏదో విధంగా మోహనరావు భార్య కావాలని చూస్తున్నదా?

తన్ను అనాథగాకాక మనిషిగా చూసిన మొదటి మనిషి మోహనరావు. అతడికి మరదలి ఇబ్బంది వచ్చింది. సమాజం తీరు చూస్తూంటే తనకింతకు మించిన మంచి సంబంధం దొరికేలా లేదు.ఎటొచ్చీ లలితను తను సవతిగా భరించవలసి ఉంటుంది. ఇంతవరకూ లలితకు తనపై ద్వేషభావం తప్ప కోపం ఉన్నట్లులేదు.

"మనం వివాహం చేసుకుని రహస్యంగా కొన్నాళ్ళు హాయిగా గడుపుదాం. రహస్యం అన్నానని భయపడకు. మనకు వివాహమైనట్లు రికార్డు ఉంటుంది. ఆ తర్వాత కొన్నాళ్ళకే నా వివాహం లలితతో జరుగుతుంది—" అన్నాడు మోహనరావు.

సీమకంతా అయోమయంగా ఉంది. అయినా అన్నింటికీ అంగీకరించింది.

సీమ, మోహనరావుల వివాహం స్థిరపడింది. అప్పుడు సీమ మోహనరావు కుటుంబానికి పరిచయం కావాలను కుంది. రహస్య వివాహం కాబట్టి వివాహం అయేదాకా తనవాళ్ళను చూడ్డానికి వీల్లేదన్నాడు మోహనరావు. సీమ ఆ మాటలకు సరేనంది.

అప్పటికి సీను—మోహనరావుతో తన ప్రణయం సంగతి ఆఫీసులో అస్తమానం తన కోసం ప్రయత్నించే

సుబ్బారావు దగ్గర బహిర్గతం చేసింది. సీమకు త్వరలో ఓ కులీనుడితో వివాహం జరుగుతున్న విషయం విని సుబ్బారావు ఆశ్చర్యపోయాడు. ఆఫీసులో ఈ విషయం పాకింది. అంతా ఆమెను అభినందించారు.

పెళ్ళిరోజు సమీపిస్తూండగా సుబ్బారావు సీమకో విచిత్రవార్త తీసుకుని వచ్చాడు. ఏడాదిక్రితం మోహనరావుకి పెళ్ళయింది. గుళ్లో జరిగిన ఆ పెళ్ళికి అనుకోకుండా అతను వెళ్ళాడు.

ఈ వార్త విని సీమ కంగారుపడింది. లలిత నతనికి ఒక రోజు దూరాన్నుంచి చూపించి—"ఆమె అతని భార్యయేనా?" అనడిగింది.

సుబ్బారావుకి లలిత ఎవ్వరో తెలియదు. ఆమె మోహనరావు భార్య కాదని మాత్రం చెప్పారు. అతను రెండు రోజులు ప్రయత్నించి మోహనరావు పూర్తి ఆచూకీ తెలుసుకుని వచ్చాడు.

మోహనరావు ధనికుడే! అందులో సందేహంలేదు. ఊళ్ళో కాస్తో కూస్తో పేరున్నవాడు కూడా. అతడి తలిదండ్రులీ ఊళ్ళో లేరు. లలిత అన్న మరదలతడికున్న మాట నిజం. అయితే మోహనరావు గురించి దుష్ప్రచారం కూడా ఉంది. అతడు వ్యభిచార గృహాలను ఎవరికీ తెలియకుండా నడుపుతున్నాడనీ, ఆడపిల్లలను చాలా తెలివిగా వంచించి వృత్తిలోకి దింపుతాడనీ సుబ్బారావు అన్నాడు.

సుబ్బారావు సీమతో-ఇంకో మాట కూడా అన్నాడు- "నేను మంచివాణ్ని కాదు. ఆడపిల్లలపై నాకు చులకన భావం ఉంది. ఒప్పుకుంటాను. కానీ నేనెవరికీ అన్యాయం చేయను. ఎదుటివాళ్ళ సమ్మతితోనే నే నా పని చేస్తాను

మోహనరావు విషయంలో నాకున్న అనుమానాలు నా అనూయకొద్ది చెబుతున్నాననుకోకు. నీ మంచికోసమే చెబుతున్నాను. పెళ్ళయ్యేలోగా నిజం తెలుసుకో—"

అవసరమైన పక్షంలో సుబ్బారావు సీమకు సాయ పడుతానన్నాడు. ఒక రోజున ఆమె సుబ్బారావును తీసు కుని మోహనరావు ఇంటికి వెళ్ళింది. అక్కడ సుబ్బా రావు మోహనరావుకు ఇబ్బంది పెట్టే ప్రశ్నలు వేశాడు. మోహనరావు వాటికి సరైన జవాబు లివ్వలేకపోయాడు. సీమ అనుమానం పెరిగింది.

సుబ్బారావు వెళ్ళిపోయాక తను సీమకు అన్నీ వివ రాలు చెబుతానన్నాడతను. సుబ్బారావు వెళ్ళిపోయాడు.

"నువ్వు అనాథ యువతివి. జీవితంలో నిన్ను కులీనులు పెళ్ళిచేసుకోరు. నీవంటిదానికి కొన్ని నెలల పాటు గౌరవనీయమైన దాంపత్య జీవితం ప్రసాదిద్దా మనుకున్నాను. ఆ విధంగా నీ కోరిక తీర్చాక నువ్వు నా వ్యభిచార గృహంలో చేరి నా ఋణం తీర్చుకుంటావను కున్నాను. కానీ నా గురించి వివరాలు ముందే తెలుసు కున్నావు. ఈ రోజునుంచీ నువ్వు నా బందీవి—" అన్నాడు మోహనరావు.

"ఈ వెధవ మాటలు చెప్పడానికి ఇన్నాళ్లాగాలా? ముందే నన్ను ఎత్తుకునిపోవచ్చుగా—" అంది సీమ.

"అనాథ యువతివైనా నువ్వుద్యోగం చేస్తున్నావు. పెళ్ళయ్యేదాకా నీ గురించి నీ ఆఫీసువాళ్ళు పట్టించు కుంటారు. నిన్ను మంచిచేసుకుని మంచిగా నాదాన్ని చేసుకుని నాదాని వయ్యాక నెమ్మదిగా కొంప మారి స్తే ఏ గొడవా ఉండదు. నీ గురించి పట్టించుకునేవాళ్ళు కూడా ఉండరు. నేను నా నాటకానికి అనాథ యువతుల్నే

ఎన్నుకుంటాను. వాళ్ళను నమ్మించడానికి కొత్త కొత్త కథలు సృష్టిస్తూంటాను. నీ విషయంలో నాటకం క్లయి మాక్సులో దెబ్బతింది. అందువల్ల నీ కేసు పోలీసు రికార్డుల్లోకి రావచ్చు. కానీ నువ్వు మాత్రం పోలీసులకి దొరకవు—" అన్నాడు మోహనరావు.

సీమ ఆ ఇంట బందీ అయింది. మర్నాడు మోహన రావు సీమ గురించి వాళ్ళ ఆఫీసుకి ఫోన్ చేశాడు. అక్కడ లేదని తెలిసి సుబ్బారావుని వివరాలడిగాడు కూడా! ఆ విధంగా తన అమాయకత్వాన్ని సుబ్బా రావుకి నిరూపించుకున్నాడు.

లలిత, మోహనరావు కలిసి సీమను ఆ ఇంట శారీ రకంగా, మానసికంగా చాలా హింసించారు. తనను మగవాడు సమీపిస్తే రక్కి చంపేస్తానని సీమ చెప్పింది. ఆమెను దారిలోకి తీసుకురావడానికి రకరకాల మన స్తత్వ శాస్త్రీయ పద్ధతులు అవలంబించారు వాళ్ళిద్దరూ. అది చాలా పెద్ద హింసగా ఉండేది సీమకు.

మొత్తంమీద సీమ ఒకరోజున ఎలాగో అక్కణ్నించి తప్పించుకోగలిగింది.

7

"మా పెళ్ళి సంగతి అందరికీ తెలిసిపోయింది. అందుకని ఆఫీసులో ఎవ్వరికీ ముఖం చూపించలేక పోయాను. ప్రేమించాడనుకున్న మోహనరావు అంతలా మోసగించడంతో జీవితమంటే విరక్తిపుట్టింది. చావా లనుకున్న నన్ను మీ అబ్బాయి బ్రతికించాడు—" అంది సావిత్రమ్మతో సీమ.

"లోకంలో ఎంత దుర్మార్గం దాగుని ఉంది!" అంది సావిత్రమ్మతో సీమ.

"ఆ మోహనరావు వివరాలు చెప్పు. ఆ దుర్మార్గుణ్ని నేను పోలీసులకు పట్టిస్తాను—" అన్నాడు రామచంద్రం ఆవేశంగా.

"కథలో నేను చెప్పిన పేర్లు నిజమైనవనుకోవద్దు. ఆ దుర్మార్గుణ్ని తలుచుకుంటేనే నా శరీరం కంపిస్తోంది. వాణ్ని ఎవ్వరూ ఏమీ చేయలేరని నాకు తెలుసు. నేను పూర్తిగా అసహాయురాల్ని!" అంది సీమ.

"నీ కోసం కాకపోయినా స్త్రీ జాతికి అందులోనూ ముఖ్యంగా అనాథ యువతులకు వాడు చేస్తున్న అన్యాయం సహించరానిది. వాణ్ని పోలీసులకు పట్టించడానికి నువ్వు సహకరించాలి—" అన్నాడు రామచంద్రం.

"ఆ పని మీవల్ల కాదు. మంచితనం మూర్తీభవించిన ఇల్లు మీది. మీ ఇంట్లో వాడి కథ చెప్పడమే పెద్ద తప్పు. వాడి వివరాలు నేనెవరికీ చెప్పను. అవి నాతోనే అంతమైపోతాయి—" అంది సీమ.

సావిత్రమ్మ సీమను సముదాయించడానికి ప్రయత్నించింది. మోహనరావుకు సంబంధించిన వివరాలు తెలుసుకోవాలనుకుంది. కానీ సీను ఏమీ చెప్పలేదు.

"నీ కథ వింటే జాలిగా ఉంది. నిన్ను నా ఇంటి కోడలిగా చేసుకోడానికి నాకూ ఇష్టమే. నీలాంటి వాళ్ళకు సాయపడ్డం, చేయూత నివ్వడం—మాలాంటి వాళ్ళ బాధ్యత—" అంది సావిత్రమ్మ.

రామచంద్రం కళ్ళు మెరిశాయి—"అమ్మా—నీ అనుమతి లభిస్తే ఇంకేం కావాలి. నేనీమెను వివాహం చేసుకుంటాను—"

సీమ అరిచింది—"నా వివాహం నా ఇష్టంమీద జరగాలి. మీ ఇష్టంమీద కాదు—"

ఆమె ధోరణి సావిత్రమ్మకూ, రామచంద్రానికీ కూడా విస్మయం కలిగించింది.

"జీవితంలో ఇప్పుడు నువ్వు కోరుకునేదేమిటి?"

"చావు!" అంది సీమ నెమ్మదిగా.

8

"సీమా! నాకు డబ్బుంది. ప్రేమించే హృదయముంది. నీకు ఆలంబన కావాలన్న కోరిక ఉంది. నీ అందంపై ఆకర్షణ ఉంది. నన్ను నువ్వెందుకు అంగీకరించలేక పోతున్నావ్?" అనడిగాడు రామచంద్రం మర్నాడు ఏకాంతంగా.

"అది తప్ప ఇంకేమైనా అడుగు—" అంది సీమ.

"నువ్వు పెళ్ళికి ఒప్పుకోకపోతే నేను చచ్చిపోతాను-" అన్నాడు రామచంద్రం.

"ఆ పనేదో నేను బ్రతికుండగా చెయ్యకు. నేను చచ్చేక నువ్వేం చేసినా నాకు బాధ లేదు—"

"అయితే పెళ్ళికి ఒప్పుకోనంటావ్?"

"నాకు పెళ్ళియోగం లేదు-"

రామచంద్రం ఎదురుగా ఉన్న ప్లేట్లోని యాపిల్‌ని రెండు ముక్కలుగా కోసి—"నా హృదయంలో సగం నీకిస్తున్నాను. ఆరగించి ఎలావుందో చెప్పు—" అన్నాడు.

సీమ అది అందుకుని తింది—"ముక్క తియ్యగా ఉంది. చెక్కలైన హృదయం తియ్యగా ఉంటే—ఈ లోకంలో బాధలకు తావెక్కడిది?

"ఈమెతో మాట్లాడ్డం కష్టం—" అనుకున్నాడు రామచంద్రం. అతను విసుగ్గా అక్కణ్ణించి లేచి వెళ్ళిపోయాడు. వెళ్ళిన అయిదు నిముషాల్లోనే 'కెవ్వు'మన్న కేక వినబడి ఆత్రుతగా ఆ గదిలోకి పరుగెత్తాడు రామ

చంద్రం.

అప్పటికి సీమ రక్తపు మడుగులో గిల-గిలా తన్నుకుంటోంది.

"అమ్మా!" అంటూ పెద్దగా అరిచాడు రామచంద్రం. అక్కడి దృశ్యాన్ని చూస్తూ అతడి బుర్ర పెద్దగా పనిచేయలేదు. ఎదురుగా సీమ—ఆమె పొట్టలో ఆపిల్ పళ్లు కోసుకునే కత్తి. గదినిండా ఎర్రని రక్తం. సీమ గిల-గిల తన్నుకుంటోంది.

అతను స్పృహతప్పి పడిపోయాడు.

అతనికి స్పృహ వచ్చేసరికి దగ్గర సావిత్రమ్మ మాత్రమే ఉంది—కొడుకు వంక ఆప్యాయంగా చూస్తూ "ఎలా ఉంది బాబూ!" అంది.

"నా సంగతి సరే—సీమకెలా వుంది?" అన్నాడు రామచంద్రం ఆత్రుతగా లేస్తూ.

"ఆమె నా పరిస్థితిలో చూసి నువ్వు పడిపోయావు. మిగతా వాళ్ళం అప్పుడు డాక్టరుకి ఫోన్ చేసి రప్పించాం. డాక్టర్ నర్సింగ్ హోమ్‌కి తరలించాలన్నాడు. బ్రతికే అవకాశాలు చాలా తక్కువన్నాడు" అంది సావిత్రమ్మ.

"అసలేం జరిగిందమ్మా—" అన్నాడు రామచంద్రం.

"ఆ పిల్లకు బ్రతకాలని లేదు. పళ్ళు కోసుకునే కత్తితో కావాలని పొడుచుకుంది. ఇలాంటి పిల్ల ఇంట్లో ఉంటే మనక్కూడా ప్రమాదం—" అంది సావిత్రమ్మ.

"దేనికో ఆమె తనలో తనే బాధపడుతోందమ్మా—మానవత్వంపై నమ్మకం నశించిందో ఏమిటో ఆమె పూర్తిగా నిజం చెప్పడంలేదు. లేదా మోహనరావు చేసిన మోసంతో ఆమె షాక్ తిని ఉండాలి—" అన్నాడు రామచంద్రం.

మోహనరావు చేసిన మోసం సామాన్యమైనదికాదు. సీమనూ, లలితనూ ఇద్దర్నీ పెళ్ళిచేసుకుంటే తప్ప తన సమస్య పరిష్కారం కాదని అతననడంతో సీమ అతణ్ని పూర్తిగా నమ్మింది. ఇలా అతనెంతమంది అమ్మాయిల్ని బుట్టలో వేసుకుంటున్నాడో? అలాంటివాణ్ణి పట్టివ్వడానికి సీమ ఎందుకు సహకరించదు?

"తనకు బ్రతకాలన్న ఆశ ఎలాగూ లేదు. అలాంటప్పుడు నిజం చెప్పడానికి ఆమెకింకా దేనికి భయం?" అంది సావిత్రమ్మ. ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం తల్లీ కొడుకులిద్దరికీ తెలియదు.

"నాతో నువ్వు వస్తావా—ఆమెను చూసివద్దాం—" అన్నాడు రామచంద్రం.

సావిత్రమ్మ తను అతడితో రానన్నది. రామచంద్రం ఒక్కడూ హాస్పిటల్‌కు వెళ్ళాడు.

"ఎలా ఉంది డాక్టర్—పరిస్థితి?"

"సమయానికి గ్రూప్ రక్తం దొరక్క ఇబ్బంది కావలసిందే — కానీ అతనెవరో వచ్చి రక్షించాడు. అతడి గ్రూప్ రక్తం సరిపోవడం ఆమె అదృష్టం! గండం గడిచినట్లే—" అన్నాడు డాక్టర్.

రామచంద్రం ఆత్రుతగా పేషెంట్‌ను చూడ్డానికి వెళ్లాడు. ఆమెను డిస్టర్బ్ చెయ్యవద్దని డాక్టరు చెప్పాడు. ఆమె పక్కనే మంచం మీద నీరసంగా పడుకుని ఉన్న వ్యక్తిని చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడతను.

అతను డిటెక్టివ్!

9

"ఎందుకు మాటిమాటికీ ఇలాంటి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నావ్! సమయానికి అతను రక్తమిచ్చి కాపాడక

పోతే ఏమయ్యేదానివో తెలుసా?" అన్నాడు రామ చంద్రం చిరాగ్గా.

"ఎవరు నాకు రక్తమిచ్చి కాపాడింది?"

"డిటెక్టివ్!"

అసలే పాలిపోయి ఉన్న ముఖం మరింత పాలిపోయింది.

"సీమా—ఆ డిటెక్టివ్ ఎవరు? ఎందుకు నిన్నిలా కంటికి రెప్పలా కాపాడుతున్నాడు? మీ రక్తం సరిపోయిందంటే మీ ఇద్దరికీ ఏదో రక్తసంబంధముండాలని కూడా నాకు అనుమానంగా ఉంది" అన్నాడు రామ చంద్రం.

"అంతా కాకతాళీయం. అతడికీ నాకూ ఏ రక్త సంబంధమూ లేదు—" అంది సీమ.

"నిన్నింతలా కాపాడుతున్నాడంటే అతడెవరో నీకు తెలిసే ఉండాలి—" అన్నాడు రామచంద్రం.

"అసలే ప్రాణం పోనందుకు బాధపడి నేనేడుస్తూంటే మధ్య నీ గొడవేమిటి? నా కెవ్వరూ తెలియదు. నన్ను వేధించకు—" అంది సీమ.

రామచంద్రం అక్కణ్ణించి బయటకు వచ్చేశాడు.

సీమ ఎవరు? డిటెక్టివ్ ఎవరు? వీళ్ళిద్దరి సంబంధం ఏమిటి? ఇద్దరూ కలిసి ఏదైనా నాటకమాడుతున్నారా? ఇంతవరకూ సీమ చేసిన ప్రయత్నాల్లో నాటకముందనుకున్నా ఈ రోజు జరిగినదాంట్లో నాటకముందే అవకాశం లేదు. ఎందుకంటే ఆమె కత్తితో పొట్టలో పొడుచుకుంది. చనిపోవలసిన మనిషే. అదృష్టంకొద్దీ బ్రతికింది.

సీమ డిస్పెన్సరీలో వారం రోజులుంది. ఈ వారం రోజులూ రామచంద్రం దగ్గరుండి సీమకు సేవలుచేశాడు.

ఎంతో శ్రద్ధగా ఆమె అవసరాలు చూశాడు. అతడి ప్రేమాభిమానాలు సీమకు కళ్ళనీళ్లు తెప్పించాయి.

"రామచంద్రం—నువ్వు నా జీవితంలో ఎందుకు ప్రవేశించావు?" అంది సీమ బాధగా.

"నీకు సంతోషాన్నిచ్చి నేను సంతోషంగా ఉండడం కోసం—" అన్నాడు రామచంద్రం.

"నాకు సంతోషాన్ని భగవంతుడే ఇవ్వలేదు. నువ్వేం చేయగలవు?" అంది సీమ.

"ఋజువు చేస్తాను—నేను చేయగలనని!"

"నీ కళ్ళముందున్న నిజం తెలుసుకోలేని వాడివి—నన్ను దేవుడినుంచి ఎలా రక్షించగలవు?" అంది సీమ.

"ఏమిటా నిజం?"

"నాకు రక్తదానం చేసినవాడే నన్ను చంప నున్నాడు—" అంది సీమ.

రామచంద్రం ఉలిక్కిపడి-"ఎవరూ-ఆ డిటెక్టివా?" అన్నాడు.

"వాడు డిటెక్టివ్ కాదు...." అంది సీమ.

"మరి...."

"నేను నీకు కధ చెప్పానే....ఆ కథలో లలిత అన్న వాడు...." అంది సీమ.

రామచంద్రం ముఖంలో ఆశ్చర్యం స్పష్టంగా కన బడింది....“మరి....మరి....ఇంతకాలం నా కా విషయం చెప్పలేదేం?" అన్నాడతను—"అయితే వాడు నిన్ను బ్రతికిస్తున్నది నిన్ను వ్యభిచార గృహానికి దక్కించడానికే గానీ నాకు దక్కించడానికి కాదన్నమాట!"

"నువ్వెలా అర్థంచేసుకున్నా సరే—వాడి బారినుండి

నన్ను రక్షించలేవు. ప్రాణాలతో వాడి చేతికి చిక్కడం నాకిష్టంలేదు. నువ్వు నన్ను చావనివ్వడంలేదు—" అంది సీమ నిస్పృహతో.

"సీమా—నాతో జీవితం పంచుకోవడం నీకిష్టం లేదా?" దీనంగా అన్నాడు రామచంద్రం.

"ఇష్టమే—కానీ నాకా అవకాశం లేదు. నీ హృదయంలోని ప్రేమను మరెవ్వరికోసమైనా వినియోగించు. నాలాంటి దురదృష్టవంతురాలికోసం వృధా చేయకు...." అంది సీమ.

ఆ డిటెక్టివ్‌ను కలుసుకుని మొత్తం వివరాలన్నీ లాగాలని నిర్ణయించుకున్నాడు రామచంద్రం.

10

హాస్పిటల్ నించి తిరిగివచ్చాక రామచంద్రం సీమపై కట్టుదిట్టాలు ఎక్కువ చేశాడు. అతను ఎక్కువ సమయాన్ని ఆమెతోనే గడుపుతూ ఆమెనుల్లాసపర్చడానికీ, జీవితంపై ఆసక్తి కలిగించడానికీ యత్నంచేశాడు.

"రాబర్ట్ క్లయివ్ మూడు పర్యాయాలు ఆత్మహత్యా ప్రయత్నంలో ఫెయిలయ్యాట్ట. అప్పుడతను తను జీవితంలో ఏదో గొప్ప విశేషం సాధించాల్సి ఉందని అనుకుని ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం విరమించుకుని తర్వాత బ్రిటీష్ సామ్రాజ్య స్థాపన ఇండియాలో జరగడానికి ముఖ్య కారకుడయ్యాడు. నువ్వు కూడా అలాంటి అదృష్టవంతురాలివని నా నమ్మకం. మూడు పర్యాయాలు చావు తప్పించుకున్నావు—" అన్నాడోసారి రామచంద్రం.

"అది నా అదృష్టంకాదు. దురదృష్టం!" అని నిట్టూర్చింది సీమ.

ఓ రోజు సీమ నిద్రపోతున్న సమయంలో డిటెక్టివ్,

రామచంద్రాన్ని కలుసుకునేందుకు వచ్చాడు.

"నీ కోసం చాలా రోజులుగా చూస్తున్నాను. ఇన్నాళ్ళకు కనిపించావ్? నీకూ సీమకూ ఉన్న సంబంధం తెలుసుకుంటే తప్ప ఈ రోజు నిన్ను వదలదల్చుకో లేదు-" అన్నాడు రామచంద్రం.

"అన్నీ చెప్పడానికే వచ్చాను. సీమ ఏం చేస్తోంది?" అనడిగాడు డిటెక్టివ్.

"నిద్రపోతోంది—"

"సరే—అయితే—ఆమె కథ విను—" అన్నాడు డిటెక్టివ్.

"సీమ నాకు తన కథ చెప్పింది. మోహనరావు, లలిత అనే ఇద్దరు కలిసి ఆమెను వ్యభిచార గృహంలోకి నడిపించాలని ప్రయత్నిస్తే పారిపోయి తప్పించుకు వచ్చిందామె. నువ్వా లలిత అన్నవని కూడా నాకామె చెప్పింది—" అన్నాడు రామచంద్రం.

"అలాగే—అయితే తనా లలితని చంపిన విషయం చెప్పలేదా?" అన్నాడు డిటెక్టివ్.

"ఏమిటీ?" అంటూ ఆశ్చర్యపడ్డాడు రామచంద్రం.

ఏం జరిగిందో తెలియదు కానీ సీమ, లలిత, మోహనరావు ఒక ఇంట్లో కూడారు. సీమ లలితను చంపేసి మోహనరావును తీవ్రంగా గాయపర్చి అక్కణ్నించి పారిపోయింది. తను చేసిన తప్పు తెలిశాక ఆమె అక్కడ ఒక్క ఆధారం కూడా ఉంచలేదు.

డిటెక్టివ్‌కి ఒక్కగానొక్క సోదరి లలిత. చెల్లెలి ఈ అకాల మరణం డిటెక్టివ్‌ను కలచివేసింది. నేరస్తుల్ని పట్టుకోవాలని అతడు నిర్ణయించుకున్నాడు. పోలీసులు ఒక్క అడుగుకూడా ముందడుగు వేయలేకపోయిన ఈ

కేసులో అతడు మోహనరావుకూ సీమకూ ఉన్న పరిచయం గురించి వివరాలు సంపాదించాడు. అంతకుముందు మోహనరావు ఒక అమ్మాయిని అదే విధంగా వంచించడం అతడికి తెలుసు. అందువల్ల అతడి అనుమానం సీమ మీదకు పోయింది.

లలిత చచ్చిపోయింది. మోహనరావు కోమాలో ఉన్నాడు. అతడికి స్పృహవస్తే హంతకుల్ని పట్టుకోవచ్చు. కానీ డాక్టర్లు అతడికి ఎప్పుడు తెలివివచ్చేదీ తేల్చి చెప్పలేకపోతున్నారు.

డిటెక్టివ్, సీమను కలుసుకుని బెదిరించాడు. నిజం ఎప్పటికైనా మోహనరావు ద్వారా బయటపడుతుందనీ ఈలోగా ఒప్పుకుంటే కొంతలో కొంత మంచిదనీ చెప్పాడు. సీమ ఒప్పుకోలేదు.

కానీ ఆమెకు భయం పట్టుకుంది. అందువల్ల ఉద్యోగం వదిలి పారిపోయింది. అతనామెను వదిలిపెట్టలేదు. మోహనరావుకు స్పృహ వచ్చేవరకూ ఆమె ఉనికిని తెలుసుకోవడం అతడికి ప్రధానం. తన చెల్లెల్ని హత్య చేసిన నేరానికి ఆమెను ఉరికంబం ఎక్కించడమే అతడి ముఖ్యోద్దేశ్యం.

ఇప్పుడు మోహనరావుకు తెలివి వచ్చింది. మాట్లాడ గలుతున్నాడు. అన్నీ చెప్పలేకపోయినా ఒకటి రెండు రోజుల్లో అన్నీ చెప్పగల్గుతాడు. అప్పటికి సీమను అక్కడ హాజరుగా వుంచాలి.

"అందుకే నేనామెను చావనివ్వ లేదు-" అన్నాడు డిటెక్టివ్ గర్వంగా.

రామచంద్రం ఏదో అనబోతుండగా లోపల్నుంచి అతడి తల్లి కేకపెట్టింది—"అబ్బాయ్ రామచంద్రం—

ఈ పిల్ల మళ్ళీ విషం మింగినట్లుందిరా!"

రామచంద్రం, డిటెక్టివ్ కూడా లోపలకు పరుగెత్తారు. సీమ మంచంమీద వెల్లకిలా పడివుంది. ఆమె పక్కన ఓ మందు సీసా ఉంది. డిటెక్టివ్ ఆత్రుతగా ఆమె నాడి చూసి—"అర్జంటుగా డాక్టర్ని పిలవండి!" అన్నాడు.

"నేను పిలవను. ఆమె చచ్చిపోనీ మిస్టర్ డిటెక్టివ్!" అన్నాడు రామచంద్రం.

"నో....ఆమెను చావనివ్వను" అన్నాడు డిటెక్టివ్. అతను అక్కణ్నించి కదిలివెళ్ళి అయిదు నిముషాల్లో ఓ డాక్టర్ని తీసుకునివచ్చాడు. డాక్టర్ మందుసీసాను పరీక్షించి చూసి—"చాలా ప్రమాదకరమైన విషం. ఈమె ఇంత సేపు బ్రతకడమే ఆశ్చర్యం—"అంటూనే తన ప్రయత్నం చేయసాగాడు.

రామచంద్రం ఆలోచిస్తున్నాడు. మోహనరావు అసలు పేరు తనకు తెలియదు. కానీ వాడు సీమను వంచించాడు. ఫలితంగా హత్య జరిగింది. హంతురాలి అన్న తన శాయశక్తులా ప్రయత్నించి సీమను ఉరికంబమెక్కిస్తున్నాడు. అది న్యాయమా? అందుకు భగవంతుడు సహకరిస్తాడా?

సీమ అనాథ. ఆమె కోసం రెండు కన్నీటిచుక్కలు కార్చేవాళ్ళులేరు. ఆమె బాగుగురించి ఎవ్వరూ పట్టించుకోలేరు. హంతకురాలిగా ముద్రవేయించుకుని చనిపోవడం ఇష్టంలేదామెకు. అందుకే ఆమె అభీష్టం నెరవేర్చకపోతే భగవంతుడు లేనట్లే! లేదా అనాథలంటే భగవంతుడు కూడా నిర్లక్ష్యం చేసేవారనుకోవాలి.

డాక్టర్ సీమకు ట్రీట్‌మెంట్ చేస్తున్నాడు.

రామచంద్రం ఆత్రుతగా ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఆమె బ్రతకకూడదన్నది అతడి కోరిక....

డిటెక్టివ్ ఆత్రుతగా ఎదురు చూస్తున్నాడు. ఆమె బ్రతకాలన్నది అతని కోరిక....

డాక్టర్‌కి ఆమె బ్రతకదని అనుమానం. బ్రతికించాలని అతడు ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు....

సీమ ఇక యీ ఆత్మహత్యల పోరాటంలో బ్రతికి ఉరికంబం ఎక్కుతుందా? లేక చచ్చి బ్రతికిపోతుందా? ఆ భగవంతుడే తేల్చాలి.

— :ఐపోయింది: —